Després de la vinguda de la intel·lectualitat castellana i de constatar l'esperit de comprensió que animava als nostres il·lustres visitants, és de doldre que hi hagi gent interessada a enturbiar la corrent falaguera de franca amistat i simpatia mútues, nascudes a l'escalf d'un gest magnànim i cavallaresc dels intel·lectuals castellans, quan la Dictadura va intentar ferir de mort a la llengua catalana.

Aquestes manifestacions tan equívoques que hem retallat de *El Imparcial*, revelen l'esperit malèvol i intencionat d'aquesta gent, que sota un nom enlairat, amaguen totes les seves concupiscències i baixeses.

Potser, ni tan sols, valia la pena que li fessim un comentari...

La ceguera, la incomprensió, la passió o el que sigui, tant sols podien haver escrit semblants paraules.

Potser encara els ressona a les orelles, les paraules del difunt ex-dictador quan declarava que el catalanisme era ben mort. Tant-se-val, ben segur que s'ho va creure.

Tant si el govern ajuda al Sr. Cambó com si no l'ajuda, tingueu-ne la seguretat que en les eleccions vinentes el tríomf a Catalunya serà pels homes catalanistes i republicans; no els del Sr. Lerroux [redacted] sinó que el triomf serà pels homes republicans que se sentin profundament i intensament catalanistes.

No han passat debades 6 anys de Dictadura. Les intemperàncies d'aquesta, ha fet obrir els ulls als ciutadans i ha senyalat al poble el camí dreturer que havem de seguir.

JOSEP FONT I DE FALGAS

Indiscrecions

Ningú desconeix l'actitud del Sr. Torras al acabar-se la dictadura de Primo de Rivera. Tothom sab com tornava a manifestar-se amic de l'Alba.

Un dia però, un significat amic de D. Santiago, va dir al Sr. Torras que no creia possible que pogués reprendre aquesta amistat, després de servir d'una manera incondicional a la dictadura, a la qual cosa aquest va respondre: —No us ho cregueu pas; l'Alba quan torni voldrà diputats i vos no n'hi portareu cap, mentres que jo n'hi portaré un.

Ara que l'Alba torna a ésser entre nosaltres, sabem que el Sr. Torras va faltar-li temps per a visitar-lo i, a aquest efecte, va presentar-se al domicili dels fills del primer que és on, com tothom sab, ha parat casa ací a Barcelona.

Sabem que D. Santiago, quan va veure la tarja que li presentava la serventa del nostre ex-cacic, amb aire despectiu va dir-li:

—*Que entre este señor.*

Aleshores el Sr. Torras, amb posat humil i veu carinyosa digué al Sr. Alba:

—*Que tal, D. Santiago?*

—*Yo bien; V. es quien ha de decir como está.*

No cal dir com davant d'aquesta rebuda ja es va veure la pedregada per sobre.

—*Yo también.*

—*Ya sé que en Granollers le han dado el* **escobazo.**

—*Es que se han aprovechado de las circunstancias.*

—*No; es que sufre las consecuencias de su adhesión a la dictadura.*

—*Ya sabe V. don Santiago, porqué acepté el cargo de diputado.*

—*V. lo aceptó porque le convino.*

—*Es que yo le he reconocido siempre como mi jefe.*

—*Sí; pero sirviendo a mis enemigos, siga V. haciendo lo que le convenga, que a mi no me interesa.*

Ací el Sr. Torras, aclaparat, s'assegué, i als pocs moments, excusant-se amb una cita que tenia amb uns amics, va retirar-se.

Sabem ara, que no para buscant protector polític. El que no sabem però, si aquest serà en Romanones, en Bugallal o bé en Lerroux. Ara que si li pregunten què porta, pot dir-los-hi: **¡El escobazo!**

Lletres rebudes

SALUT DE BENVINGUDA AL NOU SETMANARI "ACCIÓ"

He llegit el primer número d'aquest acertat periòdic, i no m'ha estat possible estar-me d'agafar la ploma per a donar-li la benvinguda més cordial a l'ensems que saludar als amics intel·lígents, joves incansables, treballadors, fundadors i col·laboradors del mateix.

A Granollers, la nostra ciutat estimada, hi mancava un periòdic com aquest on en llurs planes hi trobessin acollida totes les diferentes tendències ideològiques que en un sentit de llibertat i progrés animi a tot bon granollerí.

Ja feia temps que es volia fundar a Granollers una revista independent i liberal, però oprimit per les lleis dictatorials no fou possible.

Avui però, de moment, un xic més lliures (?), hem pogut veure plasmades aquelles ànsies que el directori ens ofegà, en el setmanari ACCIÓ. I no cal dir com li desitgem una llarga vida per la prosperitat espiritual de la nostra ciutat.

JACINT BELLONCH I BOSCH

• ◆ •

Arran de la publicació del primer número d'ACCIÓ, vam rebre una lletra que porta en el angle superior esquerra l'emblema paíral, de Ferran Salamero Colomina, quina lletra publiquem i reproduïm literalment:

«A l'administració d'«Acció».

Senyors: Soc antipartidari d'aquestes constants lluites locals per mitjà de la premsa, que mes aviat *fastigueixa* als lectors (perdoneu l'expresió) que no pas l'apassiona. No puc pró, deixar de prega-us —veient la cruesa amb que soc tractat des de vostre primer número— de que aclariu el concepte en el que soc al·ludit i que podría ésser interpretat de moltes maneres.

Crec — amb tota sinceritat — que «Acció» vol enfilar-se massa enlaire, i «pifiarà» mes d'un cop.

Espero l'aclariment de l'al·lussió o que del contrari rectificareu, en honor a la veritat i per la dignitat dels homes.

FERRAN SALAMERO
(signat)

Corresponsal literari de «La Publicitat»

Ciutat 21-IV-30»

Com comprendrà el Sr. Ferran Salamero no tenim inconvenient de publicar la seva lletra, però no ens creiem obligats a rectificar la nostra noticia, per quant dit senyor va figurar com a Secretari de l'Associació Professional de Cambrers del «Sindicat lliure», entitat inspirada i protegida per Martínez Anido (la qual cosa sap molt bé el què significava, el Sr. Salamero) i és encara en l'actualitat corresponsal gràfic de «La Vanguardia», diari que tots sabem que tant i tant bé feia el joc de la dictadura.

Curareu el vostre estómac prenent **DIGESTONA** CHORRO

Acció, 27/4/1930, p. 6 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers